

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

אור הזוהר 55 ★ אב תשע"ב

רבינו בעל הסולם
נשמת האריז"ל בדורינו

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

**בטול הגזרות והאסונות ובטול גזרת גיוס בני הישיבות
בדקה אחת למוד זוהר הקדוש באחדות ובאהבה של כלל ישראל
לתקן את החטא הקדמון של שנאת חנם, נרבה אהבת קודשא בריך הוא אורייתא וישראל
התאחדות הרבנים והקהילות תלמידי הרשב"י זיע"א
מי לה' אלי!!!**

קדושי וצדיקי הדורות, מהרמח"ל הקדוש אשר רבנו הגר"א זי"ע
חפץ להקביל פניו ולילך רגלי לקראתו אליו, אם היה נמצא בחיים
חיותו [מולינא לאיטליה, מהלך כשנתיים ברגל], וכל הצדיקים
הקדושים מהבית דין הגדול של מהרי"ל דיסקין זי"ע בירושלים
עיה"ק משנת תרפ"א (19 שנה לפני מלחמת העולם השנייה), אשר חפצו
לארגן אלף סינמי זוה"ק בארץ ובגולה, כדי למנוע את האסונות
הנוראים, ואתם גם הקדוש מהרי"ל אשל"ג זי"ע, בעל הסלם,
שהתחנן אז בפני רבני אירופה, שיתחזקו ויורו לתלמידיהם ללמוד
זוהר הקדוש, כי רק זה מה שיציל את עם ישראל, כפי שהורו
וגילו לו מן השמים (בכ"י), ולא שמעו ולא אבו, ולזה קרו כל
האסונות האיומים בשואה האימה רח"ל, אשר הצדיק הקדוש
האמרי אמת זי"ע, כאשר ראה את התפלות והבכיות והתקונות
הנוראים שעשו המקבלים הקדושים עם צדיקים נסתרים, ובראשם
מורנו הקדוש המקבל האלקי רבי יהודה פתיה זי"ע - אמר "אלו
היו לנו כאלה צדיקים וכאלה תפלות ובכיות [אשר אי אפשר
להגיע לפנימיות הלב טהורה בלי למוד זוהר הקדוש תורת הסוד]
באירופה, בודאי לא היתה השואה הנוראה, והיו נצלים רבבות
ומיליוני יהודים, עכ"ד.

כבר אמרו חז"ל מיום שנחרב בית המקדש אין לה יום שאין
קללתו מרבה מחברו, ואמרו במדרש כל דור שלא נבנה בית
המקדש בימיו כאלו נחרב בית המקדש על ידו. ולא חרבה
ירושלים אלא בעון שנאת חנם!

קודשא בריך הוא וישראל ואורייתא חד הוא (זוה"ק), בואו
ונתבונן, מה גורם לפרוד העקרי בינינו לאבינו שבשמים? אם היינו
מאמינים באמת בה' יתברך, היינו אוהבים כל יהודי ממש כמו
שהשם יתברך אוהב כל יהודי, ומי שאוהב כל יהודי, לא רוצה
שיגרמו אסונות לעם ישראל, חלילה וחס, ומה עוד שזהו צער
השכינה הקדושה, כמו שאמרו חז"ל במדרש, שאפילו אם רשע
לוקה, שכינה מה אומרת כנגדו, קלני מראשי קלני מזרועי. וכבר
גילה לנו הרשב"י זי"ע (תקוני זוהר תקון ל' ועוד), מפני מה כל אסונות
הנוראים שקורים, זה מפיון שלא רוצים ללמוד תורת הסוד ולא
לומדים זוהר הקדוש, ופוגמים נורא נוראות, ולזה אין יראת שמים
לתלמידים (מהרח"ו בהקדמה לעץ חיים), ואין אמונה (אמרי פנחס שער ט'
ג), לא זוכים לתשובה ותקון הנשמה (מורה באצבע אות מ"ד),
ונשאים בטמטום הלב (מאה שערים לבעל התניא), ובגלגלם יש מגפות
ואסונות (אמרי פנחס הנ"ל, רבי יהודה פתיה, בהקדמה), ואנא אנו באים,
ואין אתנו יודע מה ילד יום, כי זקוקים אנו לרחמי שמים מרבים,
מבית ומחוץ תצפנו.

עתה, כלנו חייבים להתאחד ולהתאגד בלמוד הזוהר הקדוש,
כדי להציל את עם ישראל, ובפרט את יושבי ארץ הקדש, מגזרת
הקמון האירני ימ"ש, וכל האויבים מבחוץ ומבפנים, ומהאסונות
האיומים הנשמעים מידי יום ביומו רח"ל, שזה מעין שואה קטנה
ליחידים ולכלל.

על כן אנו מתאחדים באהבת חברים תלמידי הרשב"י זי"ע אשר
אין ביניהם קנאה ופרוד חלילה, אלא הם באהבה ואחדות גמור
כדאיתא באדרא: "אנו בחביבותא תלוא", ואוחזים באלו החיים,
כדאיתא בזוהר הקדוש (רעיא מהימנא נשא), וכן אמרו בגמרא (שבת דף
פח, ב'): "דאמר רבא, למיימינים בה - סמא דחיי, למשמאילים בה
- סמא דמותא", ופרש רש"י שם: למיימינים - עסוקים בכל כחם,
וטרודים לדעת סודה, כאדם המשתמש ביד ימינו שהיא עקר, עכ"ל.

אל תהיה אדיש!!! התחזק כדי את הגאולה להחיש!!!
וצריך לזכור, כי הארץ הזאת קדושה עד למאד, "ארץ אשר ה'
אלקיך דרש אתה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד
אחרית שנה" (דברים פרק יא יב), אף צריך לדעת כונת הפסוק "אני
לדודי ועלי תשוקתו" (שיר השירים פרק ז יא), והוא כי אנו צריכים
מקדם לעורר אתערוטא דלתמא (זוהר לה לה), ונעגועים ואהבת ה'

אלו שלומדים זוהר הקדוש ומורים לתלמידיהם ללמוד זוהר
הקדוש הם המיימינים האוחזים בעץ החיים, וממשיכי דרכם של

יתברך, כְּדִי לְעוֹרֵר עֲלֵינוּ אֶת אֱהָבַת ה' יִתְבָּרַךְ אֱלֹהֵינוּ, וְהִבְטַחְתָּ לָעַם יִשְׂרָאֵל, וְזֶה נִעֲשֶׂה רַק עַל יְדֵי לְמוֹד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, שְׁמֻקְשֵׁר בְּאַמַּת אֶת עִם יִשְׂרָאֵל לְשׁוֹרְשׁוֹ.

עַל כֵּן נִעְרָף לִבְנוֹ לִיחָדוֹ לְאַבְיָנוּ שֶׁבְּשָׂמַיִם, וְנִדְעַ עַיִן הַכֵּל כְּתוּב בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַעֲלִיּוֹן כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּנִבְיָא מְלֹאכִי (פָּרָק ג טו) "אֲזַ נְדַבְרוּ יִרְאֵי ה' אִישׁ אֶל רַעְהוּ וְיִקְשֹׁב ה' וְיִשְׁמַע וְיִכְתֹּב סֵפֶר זְכָרוֹן לְפָנָיו לִירְאֵי ה' וְלַחֲשָׁבֵי שְׁמוֹ", וּבִזְוֹת תִּבְחָנוּ אִם כְּנִיִּם דְּבָרְכֶם מִי הֵם הַנְּקָרָאִים "בְּנִיִּם אֲתֶם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם" (זוה"ק סוף פְּרֻשַׁת בְּהַר (דף קיא): הַרְאוּיִים לְהַשְׁרָאת הַשְׂכִּינָה בְּאַרְץ הַקְּדוֹשׁ, וּמִי חָס וְשָׁלוֹם יִצְא מִהַרְשֵׁימָה, מִפְּנֵי שְׂאִינוֹ רוֹצֵה לְלַמֵּד זוה"ק, וְעֲלִיו וְעַל אַחֲרֵיָתוֹ כָּל הַמְּאֲרָעוֹת רח"ל.

לְמִמְיָנִים בְּה - סְמָא דְחַיִּי (80 אַחַד), הֵם אֵלּוּ הַרְשׁוּמִים בְּהִיכַל הַרְשָׁבִי לַחֲסוֹת בְּצַל כְּנָפֵי הַשְׂכִּינָה עוֹד בְּחַיִּים חַיּוֹתֶם, כָּל הָאֲדַמּוּרִיִּם, וְרֹאשֵׁי הַיְּשִׁיבוֹת וְרַבָּנִים וְקִהְלוֹת הַנְּקָרָאִים "בְּנִיִּם אֲתֶם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם" וְהַרְאוּיִים לְהַשְׁרָאת הַשְׂכִּינָה בְּאַרְץ הַקְּדוֹשׁ:

לְמִשְׁמָאִילִים בְּה סְמָא דְמוֹתָא - רַבְּנֵי הָעֵרֶב רַב שְׂרָשׁ עַמְלָק, שְׁיִמְחִקוּ לְפָנָי בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ (זוה"ק), (20 אַחַד).

הֵם הָאֲחֻרָאִים לְכָל הָאֲסוּנוֹת וְלֹא אֲכַפַּת לָהֶם, וְלֹא אוֹהֲבִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל (תִּיקוּ"ז תַּקּוּן ל').

וְיִזְכְּרוּ לְדַרְאוֹן עוֹלָם, "אֲשֶׁר חָרְפוּ אוֹיְבֵיהֶם ה' אֲשֶׁר חָרְפוּ עַקְבוֹת מְשִׁיחָה" (תְּהֵלִים פָּרָק פ ט ב).

זְכוֹר וְדַע! כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַחְכֶּה עַל כָּל יְהוּדֵי שִׁינְס לְתוֹךְ הַתִּיבַת נוֹחַ שֶׁל הַרְשָׁבִי ע"ה "וְלֹא יִשָּׂא אֱלֹהִים נַפְשׁ, וְחֲשָׁב מַחְשְׁבוֹת לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדְח" (שְׁמוּאֵל ב פָּרָק יד יד), וְכָל אֲשֶׁר בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה יֵשׁ לוֹ תַקְוָה. וְיִקוּיִם בְּנוֹ בְּמַהֲרָה נְבוֹאָת יִרְמְיָהוּ הַנְּבִיא (פָּרָק לא טו טו) "כֹּה אָמַר ה' מִנְעִי קוֹלְךָ מִכְּבִי וְעֵינַיִךָ מִדְּמָעָה, כִּי יֵשׁ שָׂכָר לְפַעְלֶתְךָ נְאֻם ה', וְשָׁבוּ מֵאַרְץ אוֹיֵב, וְיֵשׁ תַקְוָה לְאַחֲרֵיתֶךָ נְאֻם ה', וְשָׁבוּ בְנִיִּם לְגְבוּלָם".

1. מִי יָדַע וְכָתַב עַל זֶה לְפָנָי כְּמֹה מֵאוֹת שָׁנִים בְּרוּחַ הַקְּדוֹשׁ?

2. מִי מַחְפֵּשׂ אֶת הָאֲמַת לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה בָּאוּ לָעַם יִשְׂרָאֵל כָּל הַצָּרוֹת הָאֵלוּ?

3. מִי אֵשֶׁם בְּכָל הַצָּרוֹת הָאֵלוּ?

4. מִי הֵם הָעֵרֶב רַב וְכַת דְּלִיה?

5. מִי מַעֲכָב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ?

6. מִי הֵם הַרְמָאִים הַטּוֹעִים וּמְטוֹעִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל?
7. מִי הֵם אֲנָשֵׁי דוֹר הַפְּלָגָה?
8. מִי הֵם הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה שְׁלֹא לְשִׁמְהָ?
9. מִי הֵם כָּל חֲסֵד דְּעַבְדֵי לְגִרְמֵיהוּ עַבְדֵי?
10. מִי הֵם אֲשֶׁר הַתּוֹרָה נִעֲשִׂית קָרְדָם לְחַתְּךָ בְּהָ?
11. מִי הֵם רֹאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, וְדִינֵי סְנֵהְרָאוֹת, לְהִיּוֹת שְׁמָם וְרִיחָם נוֹדֵף בְּכָל הָאָרֶץ וְדוֹמִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם לְאֲנָשֵׁי דוֹר הַפְּלָגָה הַבּוֹנִים מִגְדָּל וְרָאשׁוֹ בְּשָׂמַיִם?
12. מִי הֵם אֲשֶׁר כְּתוּב עֲלֵיהֶם "וְנִעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם"? 13. מִי הֵם מַחְמֶשֶׁה מִיָּנִים שֵׁשׁ בְּעֵרֶב רַב?
14. מִי הֵם שְׁעֵלֵיהֶם נְאֻמָּה: "הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעֲלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁמַיִם", וְאִינוֹן מִסְטֵרָא דְאַלְיִן?
15. מִי הֵם אֲשֶׁר הַתּוֹרָה מְכַרְיָה עֲלֵיהֶם שְׁאוּמְרִים: "הֵבֵה נִבְנָה לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל" וְגו'?
16. מִי הֵם אֲשֶׁר אָמְרוּ וְאוּמְרִים כָּל הַזְּמַן "נִעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם בְּבִנְיָן בְּתֵי כְּנַסְיוֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת"?
17. מִי הֵם - שְׁוִיִּין בְּהוֹן סֵפֶר תּוֹרָה וְעֵטְרָה עַל רִישֵׁיהָ, וְלֹא לְשִׁמְהָ?
18. מִי הֵם אֲשֶׁר כְּתוּב עֲלֵיהֶם "נַח לוֹ שֶׁנִּהְפְּכָה שְׁלִיתוֹ עַל פָּנָיו וְלֹא יִצָּא לְאוֹר הָעוֹלָם"?
19. מִי הֵם אֲשֶׁר כָּל מַעֲשֵׂיהֶם לְהַטְעוֹת אֶת עַם יִשְׂרָאֵל?
20. מִי הֵם אֲשֶׁר כָּל אֶחָד מִחוּיָיִב לְפָרְסָמָם בְּכָל הָעוֹלָם לְהַתְרַחֵק מֵהֶם?
21. מִי הֵם הָאֲדַמּוּרִיִּים אֲשֶׁר אוּמְרִים עַל הַחֲסִידִים "כְּמֹה יוֹתֵר עֲגָלִים שְׂרוּקִדִים אֲתִי, אֲנִי אֲדַמּוּ"ר יוֹתֵר גְּדוֹל"?
22. מִי הֵם שֶׁהִזְהֵר אוּמַר עֲלֵיהֶם "וַי לֹן דְּגִרְמֵי עֲנִיּוֹתָא וְחֲרַבָּא וּבִיזָה וְהָרַג וְאַבְדוֹן בְּעֵלְמָא"?
23. מִי הֵם אֲשֶׁר גּוֹרְמִים דְּאֶסְתַּלַּק מֵאַתְנּוּ רִחוּ שֶׁל מְשִׁיחַ?

כָּל זֶה תִּמְצָא בְּסֵפֶרִים הָאֵלוּ הַזּוֹהַר וְהָעֵרֶב רַב (ח"י חֲלָקִים) אֲשֶׁר יִבְאוּ בָּם 172 מְאָמְרֵי זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל, ו-132 מְאָמְרִים מִסֵּפֶרֵי תְלִמִּידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב הַמְּגַלִּים לָכֶם הָאֲמַת!!!

וְכֹן בְּמֵאֲמָר אֲשֶׁר לְפָנֶיהָ:

הַקְּדַמַּת מוֹרִינוּ הָרַב חַיִּים וַיִּטְאֵל זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן עַל שְׁעַר הַהַקְּדָמוֹת

בְּגִלוּתָא, הָאִי רוּחַ נְשִׁיב עַל אִינוֹן דְּמַתְעַסְקֵי בְּאוּרִיָּתָא, בְּגִין שְׂכִינְתָא דְּאֶשְׁתַּכַּחַת בִּינֵיהוּ, וְהָאִי רוּחַ אֲתַעְבִּיד קְלָא, וַיִּימָא הִכִּי אִינוֹן דְּמִיכִין דְּשִׁינְתָא בְּחוּרֵיהוֹן, סְתִימִין עֵינֵינִי אֲטִימִי לְבָא, קוּמוּ וְאַתְעֵרוּ לְגַבֵּי שְׂכִינְתָא, דְּאִית לָכוֹן לְבָא בְּלֹא סְכַלְתָּנוּ לְמַנְדַּע בִּיהָ, וְאִיהוּ בִּינֵיכוֹ. וְרוּז דְּמֵלָה קוֹל אוּמַר קְרָא. כְּגוֹן קְרָא נָא הִישׁ עוֹנֵנְךָ וְגו' וְהִיא אוּמַרָה מַה אֶקְרָא כָּל הַבְּשָׂר חֲצִיר כְּלָא אִינוֹן כְּבַעֲרֵיהָ דְּאֶכְלִין חֲצִיר, וְכָל חֲסִדוֹ כְּפִיץ הַשְּׂדֵה, כָּל חֲסֵד דְּעַבְדֵי לְגִרְמֵיהוּ הוּא דְּעַבְדֵי.

וּבְהֵהוּא זְמַנָּא מְצַאֲתִי כְּתוּב (תַּקּוּנֵי זֶהַר תַּקּוּן ל'): "וַיִּזְכּוֹר כִּי בְּשָׂר הֵמָּה, רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב" (תְּהֵלִים עח ט), דָּא אִיהוּ רִחוּ שֶׁל מְשִׁיחַ, וַי לֹן מֵאֵן דְּגִרְמֵי דִּיזִיזֵל לִיה מִן עֵלְמָא וְלֹא יִתּוּב לְעֵלְמָא, דְּאַלְיִן אִינוֹן דְּעַבְדֵי לְאוּרִיָּתָא יִבְשָׁה, וְלֹא בַעַן לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּחַכְמַת הַקְּבֵלָה, וְגִרְמִין דְּאֶסְתַּלַּק נְבִיעֵנוּ דְּחַכְמָה דְּאִיהִי יו"ד מִינָה,

(א) סִבַּת אֲרָךְ הַגְּלוּת: בְּהִיּוֹת בֵּן שְׁלֹשִׁים לְכַח תְּשֵׁשׁ כַּחֵי יִשְׁבְּתִי מִשְׁתוּמָם. וּמַחְשְׁבוֹתֵי תְמָהִים. כִּי עֵבֶר קִצִּיר כְּלָה קִיץ וְאַנְחָנוּ לֹא נוֹשְׁעֵנוּ. רְפוּאָה לֹא עֲלֵתָה לְמַחְלַתְנּוּ. אִין מְזוּר לְבָשְׁרֵנוּ. וְלֹא עֲלֵתָה אַרְיָכָה לְמַפְתָּנוּ לְחַרְבֵּן בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ. הַנְּחָרֵב זֶה הַיּוֹם אֵלֶּף וְת"ק וְד' שָׁנִים (1504) אוֹי לָנוּ כִּי פָּנָה הַיּוֹם, יוֹם אֶחָד שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֵלֶּף שָׁנִים, וְגַם נְטוּ צִלְלֵי עֵרֶב שֶׁהֵם ת"ק וְד' שָׁנִים יוֹתֵר מִחֲצֵי הַיּוֹם הַב'. וְכֹל כֵּן הַקְּצִיץ, וְעַדִּין בֵּן דוֹד לֹא בָא. וְנוֹדַע אֶת אֲשֶׁר אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵם לְבָרְכָה כָּל דוֹר שְׁלֹא נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו כְּאֵלוּ נִחְרַב בְּיָמָיו. וְאַתְנָה אֶת פָּנָי לְחַקֵּר וְלְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה נִּתְאַרָף קִצְנוּ וְגִלוּתְנוּ, וּמַדּוּעַ לֹא בָא בֵּן יִשִּׁי.

וּמְצַאֲתִי אוֹן לִי וְאַנְיָנָה בְּקִרְבִּי וְלִבִּי דָּגִי, מִמֵּאֲמָר אֶחָד הוּבָא בְּסֵפֶר הַתַּקּוּנִים תַּקּוּן ל' (דף ע"ז): "וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: תַּנְיִינָא כְּתִיב "וְרוּחַ אֱלֹהִים מִרְחַפֶּת" וְגו', מֵאִי וְרוּחַ, אֵלָא בּוּדָאִי בּוּזְמָנָא דְּשְׂכִינְתָא נְחַתַּת

לוי, בכל יום יום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה, כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובסיפוריה לבדם, היא לובשת בגדי אלמנותה ושק הושת כסותה, וכל האמות לאמרו לישראל, מה דודך מדוד, מה תורתכם מתורתינו, הלא גם תורתכם ספורים בהבלי עולם, אין עלבון תורה גדול מזה, ולכן "אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה", ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת פכוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות, וכל הרעות המתרגשות לבוא לעולם, עכ"ל. [כלומר שלא זו בלבד כל האסונות שקרו תלוי בצאורם, אלא גם ח"ו מה שעתיד להיות שלא יבוא, הם אשמים בכך, ואוי לה לאותה בושה, ואוי לה לאותה כלמה, מה יענו ביום הדין, כי רק רבי שמעון יכול לפטור מן הדין, והם לא רצו לשמוע לו, ולא אבו ללכת בתורתו - "תורה אור" שעל זה כתב המהר"ח"ו שם, כי הפסוק (משלי פרק ו' כ"ג) "ותורה אור" הוא רק על חכמת ספר הזוהר הקדוש וז"ל:

וכנגד הפת השנייה הם התלמידי חכמים העוסקים בתורת ה' אשר נפשם חצובה מן השמים ולא מן הארץ אמר "ואל השמים ואין אורם" כי גם שנפשם חצובה מן השמים, אין להם אור בתורתם כמו שכתבנו למעלה בשם חז"ל על פסוק: "במחשבים הושיבני", זה תלמוד בבלי. וחכמת ספר הזוהר היא המאירה אותם, ומבארת הדברים הנאמרים בתלמוד, במלבושים כאלו הם חשובים גשמיים, אשר עליהם נאמר "ותורה אור", וזה שאמרו ואל השמים ואין אורם, ועל זה נתבאר ישעיה הנביא בנחמותיו ואמר: "והולכתי עורים בדרך לא ידעו" וגו', כי התורה הפשטית נודעו במספרם וכו', עיי"ש... ובלי ספק כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים פעורים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה פנודע לידעי חן, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שבארנו לעיל, סתימין עינין וכו', וזה שכתוב (ישעיה פרק מ"ב י"ט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הכוונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בגנים, אינון מרי קבלה כנ"ל, אבל העוסקים במשנה לבדה, בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מתר כנ"ל, הנה אלו עורים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל, ועליהם נתבאר ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב "עוד אשים מחשף לפניהם לאור", כי התלמוד בבלי שהוא מחשף המספר בפשט העולם הזה, אשים לפניהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו, הנקרא "ותורה אור" (ספר עץ חיים - הקדמת מוהר"ח"ו זיע"א על שער ההקדמות).

אמר הרשב"י זי"ע במכילתא ובזוהר הקדוש כתבו: שאוכלי הפון היו מקבלים הארה רוחנית וגלוי שכינה ללמוד בסודות התורה. וכתב על זה החיד"א שם בניצוצי אורות, שזה דוקא לצדיקים אשר היה הפון מאיר בהם, מה שאין פן לאלו שכתוב בהם "והעם שטו ולקטו" כלומר, שהלכו אחר שטותם, ולהם לא האיר הפון, ומי אלו? הם שהיו צריכים לטרח לחפש את הפון מרחוק, ולטחנו ולדוכו וכו', עכ"ל.

ובאורו, הצדיקים מדוע לא רצו את הפון וקראו לו לחם הקלוקל? כי הפון היה מגלה את קלקלתם ואת כל צפונות לבם, כיצד?

שלא צדיקים בא הפון ליד פתח האהל, ובכלל לא טרחו לצאת, ואם היה אדמו"ר וראש ישיבה גדול שחש ושלום חטא בסתר, מייד למחרת היה הפון יורד רחוק מאד מפתח אהל, והיה נצרך לשוטט

ואשתארת ב"ת יבישה, וי לון דגרמי ענייתא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא, והאי רוח דאסתלק דאיהו רוחו של משיח כמה דאתמר, ואיהו רוח הקדש, ואיהו רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת השם (ישעיה יא ב) וכו', עיי"ש כל המאמר בארך, ותרו"ץ).

ב) עסק התורה שלא לשמה: והנה מה שכתב בתחלת דבריו ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמיהו וכו'. עם היות שפשטו מבאר, ובפרט בזמננו זה בעוונותינו הרבים אשר התורה נעשית קרדם לחתך בה אצל קצת בעלי תורה, אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתרות, וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות, ודיני סנהדראות, להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ, ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת בראשית (דף כ"ה:): וזה לשונו על פסוק אלה תולדות השמים והארץ, שחמשה מינים יש בערב רב, ומן הג' מינים, מהם הוא הנקרא פת גבורים, דעליהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (בראשית יא) הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושוין בהון ספר תורה ועטרה על רישיה, ולא לשמה, אלא למעבד לון וכו'. והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שליתו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

ג) ראיה שאין עוסקין לשמה: ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמנם כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום העיד עליהם שלא כך הוא, באמרו לשון כללות, כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו' ומגלים לו רזי תורה ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך וכמעין המתגבר מאליו, בלתי הצטרכו לטרח ולעין בה ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע, הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלכתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו.

ועוד ממשיך שם את דברי הנביא ירמיה (פרק ד' כ"ד), "ראיתי ההרים והנה רעשים וכל הגבעות התקלקלו", שכונתו, מפני מה מתקלקלים הבחורים הצעירים הנקראים גבעות, שנתקלקלו לגמרי, מפני שרואים שרבותיהם לא רוצים ללמוד תורת הסוד, ועל פן גבעות אלו נתקלקלו ולבם פורה ראש ולענה, ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפור בתורת האמת, וממילא לא מאמינים בתורה שפלה סודות, ועקרה תורת הסוד, וכופרים בה, ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא (עכ"ל המהר"ח"ו, ונמצא בהקדמה לעץ חיים).

ובספר אור הזוהר מובא, שאחרי פטירת הפון איש חי רבינו יוסף חיים זי"ע, ופטירת תלמידו המקובל רבי שמעון אגסי זי"ע, היה שלש שנים בצרת ורעב, ואחר כך בא ארבה שאכל את כל התבואה, ושטפונות רבים שהציפו את בתי העיר וכלם ברחו.

עוד כתב המהר"ח"ו, שם: וסבה זו גרמה בעוונותינו הרבים לבטול מצוה הגדולה הזאת, ולארכה הגלות המר והנמרה הנה. ותהי חכמת האמת נעדרת מונחת בקרו זוית, ואין מי מהלומדים נוגע בקצה המטה אשר בידו, לטעם מנפת צופיה. כי מי שלא טעם טעם חכמת האמת כאלו לא ראה מאורות מימיו, ואוי להם לבריות מעלבוניה של תורה. והאומר די לי בנגלות אין לי עסק בנסתרות, טב ליה דלא איברי בעלמא כמבאר בתקונים (תקון מ"ג) ... וזה אצלי פירוש המשנה (אבות פרק ו' ב) "אמר רבי יהושע בן

ולחפש כמו כל הרשעים, ולכן לא רצו את המון כי היה מגלה את קלקלתם ברבים.

כמו כן עתה יש רבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ומנהלים ומלמדים, שלא רוצים את לימוד זוהר הקדוש, מפחד שמא יגלה עליהם, כי אינם ראויים לאותה איצטלא (יכול להיות שרוקדים וקופצים ושרים במירון "תורת מנן לנו" ולא שמים לב מה יוצא מפייהם, כי איך יגו עליהם, אם לא לומדים תורתו), ואוי לה לאותה בוששה, ואוי לה לאותה כלמה, כי אם מפחד בשר ודם חוששים, האיך לא יבושו מפני מלכו של עולם, בבוא יום הדין הגדול והגורא, מה יענו ליום פקודה, כי עמי הארץ הם, כי כך קוראם הרעיא מהימנא בזוהר הקדוש, שמי שלא לומד זוהר הקדוש נקרא עם הארץ. וכבר הבטיחנו הקדוש "האור החיים" ז"ע, כי מה שאמרנו בזוהר הקדוש מ'ה ש'היה הוא ש'היה ר"ת משה, כי ממש משה רבינו הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, ומשה רבינו נותן התורה לא רוצה לגאול עם של בטלנים, וכבר אמר לנו משה רבינו ע"ה, במה נאחז כדי להגאל, כמו שהבטיח לנו משה רבינו בזוהר הקדוש ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד): "והמשפילים יזהירו כזוהר הרקיע", בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריה נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון (דברים לב) "ה' בדרך יחננו ואין עמו אל נכר", עכ"ל.

ועוד כתב האור החיים הקדוש (בפרשת ויחי) על הפסוק "אוסר לגפן עירה, וגו' חכלילי עניים מיין" וגו', זה יורה על לימוד התורה, שרק בה נצאל מהצרות ונגאל ברחמים, וצריה ש'היה בנו יינה של תורה, כדפרשתי בספרי על הפסוק (שיר השירים ד), "הביאני אל בית היין" וגו', ושם פרש, שיינ רומז ללמוד כל פ'ר"ד'ס התורה, וברש"י בגמרא פרש על הפסוק הזה "יין גימטריה סוד", ובגמרא

(שבת דף פח, ב) פרש רש"י: למימינים - עסוקים בכל כחם, וטרודים לדעת סודה, כאדם המשתמש ביד ימינו שהיא עקר, ע"כ.

והקדוש רבי יצחק אלפיה ז"ע, בספרו שיח יצחק כתב, דעקר נתינת התורה היא לסודותיה, ע"כ. וזוהי הבטחת הרשב"י ע"ה, שסמוך לגאולה גם ילדים קטנים ילמדו סודות ה', ותודה להשם יתברך כבר מתקנים בנו חזון הרשב"י דבר יום ביומו. כללו של דבר, לא יעזר לרבני הערב רב כלום, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", ותרגם האונקלוס בריש גלי, ברי"ש אותיות רשב"י, גלי גימטריה ג"ם הרומז למידת הרחמים, כדכתב רבינו בחיי בשם המקובלים על הפסוק (ויקרא פרק כו מד) "ואף גם זאת" וגו', וז"ל: ודע כי מדרך הקבלה יש הפרש גדול בין לשון 'אף' ללשון 'גם', אף על פי ששניהם לשון רבוי, כי לשון 'אף' ירמוז למידת הדין, ולשון 'גם' ירמוז למידת רחמים, מלשון גמילות חסדים, כענין (שם ל) וגם שמע בקולי, והשמיעה ברחמים, וכי, עיי"ש דבריו הקדושים. כלומר, שעל ידי שנמשיך עלינו את נשמת הרשב"י ע"ה בלומדינו את תורתו, כמו שכתב החסד לאברהם בשם רבי אברהם גלאנטי ז"ע, שכאשר אנו לומדים תורת הרשב"י, בא הרשב"י מתעטר ויושב בגוון, על ידי זה נמשיך עלינו את מידת הרחמים הנקראת 'גם'.

וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל כח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ויקוים בנו הפסוק (חזקאל פרק לו כה) "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו, בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, וללמוד כל חלקי תורתנו הקדושה בד' חלקיה הפרד"ס, ותקנים הבטחת הרעיא מהימנא "בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" בביאת גואל צדק במהרה בימינו, אמן.

התאחדות הרבנים והקהילות תלמידי הרשב"י

פסוק י"א), ובספר לקוטי אש בפרושו על פ'רשתנו (פרשת קרח) כתב, שדתן ואבירם היו ממאיתם וחמשים ראשי סנהדראות, והיו זקנים משוטרי בני ישראל, ובכל זאת הם תמיד נגד משה רבינו, ומה היה בסופם, אם כן, חובת המחאה עלינו, כדי שלא נתפש ברשת, בואו ונתאחד יחד שבטי ישראל ונלמד זוהר הקדוש, ונלמד זכות על כל יהודי, כי באמת כל יהודי רוצה ללמוד זוהר הקדוש, וגם הרבנים וראשי הישיבות, רק שחלקם פנראה עדין לא שבר את הקלפות, וצריה לרחם עליהם ולהתפלל עליהם, שינצלו מקליפת עמלק, וכנאמר "העם ההולכים בחשך לא ראו אור" (ראה מהרח"ו לעיל), וצריכים להשליך את כל החכמות, ולהאמין בפשיטות בדברי חז"ל, טעמו וראו כי טוב ה', למדו זוהר הקדוש כל יום במשך ארבעים יום רצוף, ואז כבר ירדו כל הקשיות לבד, כי אין עצה ואין תבונה, אלא לטעם מעץ החיים וחי לעולם, מהרו חושבו, כי אין זמן, ופתאם יבא האדון אל היכלו, ומה יענו ומה יאמרו, או אז הכל יתבייש.

בהתקשרות ובאהבה! אנו בחביבותא תליא", יחד שבטי ישראל, נחיש את הגואל.

כדברי מרן קדוש ישראל הרי"ח הטוב ז"ע, על הפסוק (ישעיה נב ט) "מה נאוו על ההרים רגלי מבשר... קול צפיק נשאו קול יחדו ירננו כי עין בעין יראו... כי נחם ה' עמו גאל ירושלים", שכל הגאולה תלויה ב"יחדיו ירננו" - באחדות ישראל באהבה (עכת"ד), יחדיו ירננו - רנה זו תורה, בחבור לימוד כל חלקי התורה ובחביבור יחד כל ישראל אל תורת הרשב"י, נצא ביד רמה - ברי"ש גלי, בב"א.

דתן ואבירם היו ממאיתם וחמשים ראשי סנהדראות, ובכל זאת הם נגד משה רבינו, ומה היה סופם?

מצינו בחז"ל הקדושים שבחטא העגל לא השתתפו כלל בני ישראל, ורק הערב רב הם שחטאו, וכל מה שנענשו ישראל הוא בסבת שלא מחו בידם, כן הוא מפרש באלשיך הקדוש, בפרושו שושנת העמקים על שיר השירים, על הפסוק 'צרו המור' (פרק א' אל תאמר מחר מחר פו יהיה מאחר!!!

שמע ישראל

ומדרכי [בגימטריה יהודה אשלג] ידע את כל אשר נעשה ויקרע מדרכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק וזעקה גדלה ומרה, (אסתר פרק ד' א') ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים, (אסתר פרק ד' ג'). הצילוי!

ועד העולמי להצלת עם ישראל מגזרות המאיימות ובאות, מודיע על התארגנות של אברכים, נערים וזקנים שיצאו עם שק

ידוע "שבזכות הזוהר הקדוש יצאו עם ישראל מהגלות ברחמים".

הזוהר הוא תיבת נוח לעם ישראל, היא כרחם השומר עליו בניו.

אנו זקוקים נואשות לרחמי שמים, למגור את רבני הערב רב שמקטרגים ולא מאפשרים לימוד הזוהר, ובכך מביאים חרבן על ישראל.

הם בבחינת "צדיקים בפרוה", ובבחינת "זאב בעור של כבשה".

רבני הערב רב כורתים את הענף של עצמם ושל עם ישראל מעץ החיים.

ידוע שככל שהחולה במצב רע מסכן יותר, נדרש רופא ותרופה גדולים יותר, ולכן ידוע שדורנו נמצא בשפל המדרגה הרוחנית, ולכן נדרשת תרופה חזקה ביותר שנקראת הזוהר הקדוש, מרופא אלוקי גדול מאד, שנקרא הרשב"י זי"ע.

הקדוש ברוך הוא, לפני כל מכה נתן תרופה, מאפשר ברחמי לבחור בטוב!

האם אנו יודעים לבחור בטוב?

זה כנגד זה ברא אלוקים את העולם, כנגד הבחירה בטוב של לימוד הזוהר, קיימים כוחות רוחניים שלילים בדמות רבני הערב רב.

דברי מקבלים:

ומבארת הדברים הנאמרים בתלמוד, במלבושים כאלו הם חשובים גשמיים, אשר עליהם נאמר "ותורה אור", וזה שאמר "ואל השמים ואין אורם", ועל זה נתנבא ישעיה הנביא בנחמותיו ואמר: "והולכתי עורים בדרך לא ידעו וגו', כי התורה הפשטית נודעו במספרם וכו', עיין שם.

ובלי ספק כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים פעורים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברוי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה כנודע ליודעי חן, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שבארנו לעיל, סתימין עינין וכו', וזה שכתוב (ישעיה פרק מ"ב י"ט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הפונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים, אינו מרי קבלה כנ"ל אבל העוסקים במשנה לבדה בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מותר כנ"ל הנה אלו עורים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל ועליהם נתנבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב "עוד אשים מחשף לפניהם לאור", כי התלמוד בבלי שהוא מחשף המספר בפשט העולם הזה, אשים לפניהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו, הנקרא "ותורה אור" (ספר עץ חיים - הקדמת מהר"ח זי"ע"א על שער ההקדמות).

ועד המארגנים - משפחת הרשב"י

ללמוד רק פשט ללא זוהר, זה כמו לאכול את הקלפה ולזרק את הפרי.

תפקיד הקלפה היא לשמור על הפרי, אבל היא לא העקרה!

העקר הוא הפרי - פנימיות התורה - הזוהר!

ידוע שהמקובל האלוקי בעל הסלם עשרים שנה לפני פרץ מלחמת העולם השנייה הלה, זעק והתחנן בפני רבני ישיבות פולין שילמדו זוהר הקדוש, כי ראה את גזירת השואה ברוח קדשו, אולם לא שמעו לו, והנורא מכל קרה.

גזרות של פצצת אטום מרחפת על ראשנו!

אל תשבו בחבוק ידים פרבני פולין, ותגידו "לנו זה לא יקרה".

האם נתנו להסטוריה לחזר על עצמה?

קומו ומגרו את המתנגדים! התקוממו!

תנו דגמא אישית לכל אדם בישראל ולמדו זוהר, והפיצו אותו בכל מקום!

בואו נצא יחדיו בשק ואפר (שייצע לכל משתתף) כדי לשקף לעם ישראל את מצבו האמתי והרעוע, שחשופה לגזרות קשות, ולא מתעורר לישועה האמיתית ללמוד הזוהר!

אף אחד לא זעק ובוכה על הבכיה האמיתית, שהם רבני הערב רב שמאריכים את הגלות ואת כל הרעות המתרגשות לעולם.

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527654911

קובץ

שופר הזוהר

כרך ז'

ובו עשרה ספרים נפתחים
(228 עמודים):

מעלות הזהר שמחת
הזהר החדש השבועות
הזהר השבת הזהר
אגרות הזהר תורתו מגן
לנו בדרכי הזהר (הכולל):
מלמדים וזהר; סוד הזהר;
השכינה וזהר; מתיקות הזהר;
דרכי הרשב"א השפעת
הרשב"א אור הזהר 10\36
אור הזהר 37

קובץ

שופר הזוהר

כרך ו'

ובו שנים עשר ספרים
נפתחים (228 עמודים):
זהר מגני ומצלי זהר
החסד הזהר התשובה הזהר
לאברהם הזהר השמש
ישיבת הזהר אהל
מרים הזהר המל חיים
בזהר 10. קול הזהר 11.
רחמי הרשב"א 12. אור
הזהר 65

קובץ

שופר הזוהר

כרך ח'

ובו ארבעה ספרים
נפתחים (264 עמודים):
זכותא דבר יוחאי
נשמת הרשב"א זהר ארץ
ישראל א, ב, ג, ד, ה, ו, ז,
ח אור הזהר 38

קובץ

שופר הזוהר

כרך ט'

ובו ששה ספרים נפתחים
(228 עמודים):
נחלי הזהר חיים של
זוהר אהרן הזהר הלולא
דרשב"א מכתב לעשירים
מוכה רבים כהלקתה

קובץ

שופר הזוהר

כרך י'

ובו שמונה ספרים
נפתחים
(232 עמודים):

ערפה של שעה שמחת
אברהם השכר והענט
בשמירת עינינו און
ישראל כהלקת הזהר
השבת והברית הקדמה
לתלמוד עשר ספרות
מאמר "ואתה תחזה"
אדרא דמשפנא

בהאי חבורא דילך דאיהו
ספר הזהר, מן זוהרא דאימא
עלאה תשובה. באלין לא
צריך נסיון, ובגין דעתידין
ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזהר, יפקון
ביה מן גלותא בר חמי.